

умовою. Кліматично нейтральна Європа створює концептуально-ціннісне підґрунтя для зовнішньополітичної співпраці, зокрема у рамках Східного партнерства, поглиблення процесу асоціації з ЄС, Паризької угоди, природоохоронних конвенцій, Енергетичного Співтовариства, Меморандуму про стратегічне енергетичне партнерство Україна-ЄС [1].

З тієї причини, що Європейський Союз для України є основним та важливим партнером в економічній сфері, зокрема в міжнародній торгівлі, наша держава повинна приєднатися до стратегії Європейського зеленого курсу. За своєю суттю Зелений курс є рушійною силою для держав-сусідів та держав-членів Європейського Союзу, з метою декарбонізації економіки, тобто максимального зменшення вмісту діоксиду вуглецю у зовнішньому середовищі. Саме тому, Україна вже зараз знаходиться в процесі трансформування певних сфер діяльності, наприклад хімічна, сільськогосподарська, металургійна.

Список використаних джерел

1. Європейський зелений курс: можливості та загрози для України: аналітичний документ. URL: <https://dixigroup.org/storage/files/2020-05-26/european-green-dealwebfinal.pdf> (дата звернення: 01.11.2021).
2. Політика и нормативные документы ЕС: канал новин «WECOOP». URL: <https://wecoop.eu/ru/regional-knowledge-centre/eu-policies-regulations/> (дата звернення: 01.11.2021).
3. Алектанкіна К., Ткаченко Я. Зелений курс в ЄС та Україні: виклики та перспективи: канал новин та доповідей «Вокс Україна». URL: <https://voxukraine.org/zelenyj-kurs-v-yes-ta-ukrayini-vyklyky-ta-perspektyvy/> (дата звернення: 01.11.2021).

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри Харитонов Р. Ф.

ВОЙТОВА КАТЕРИНА РУСЛАНІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

РЕЗУЛЬТАТИ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ ТА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ У СФЕРІ ВАКЦИНАЦІЇ ВІД COVID-19

На сьогоднішній день, зазначена тема є досить актуальною та дискусійною, оскільки коронавірусна інфекція завдала глобальної шкоди для людства і, на превеликий жаль, не збирається відступати найближчим часом. Ця хвороба вже внесла невідворотні корективи в повсякденне життя кожного з нас, а також

торкнулася міжнародної арени в сферах: економіки, політики, медицини, охорони здоров'я тощо.

З метою запобігання та розповсюдження коронавірусної інфекції, в найкоротші терміни, було розпочато розробку вакцини і вже влітку 2020 року почали надходити перші позитивні результати щодо ефективності препарату [1]. Станом на 2021 рік в усіх країнах Євросоюзу (далі ЄС) було розпочато масову планову вакцинацію населення, що позитивно вплинула на поточну ситуацію [2].

Стосовно України процес вакцинації громадян розпочався із великим запізненням у порівнянні з ЄС та іншими країнами світу. Труднощі були викликані різноманітними факторами, через: проблеми щодо юридичних питань та постачання вакцини, нестачу коштів для закупівлі препарату, відсутність певних технологій, людський фактор тощо. Усі ці перешкоди заважали провести потрібні заходи для українського населення, але 10 серпня 2021 року ситуація змінилася, адже Європейська комісія ухвалила рішення щодо надання 40 мільйонів євро пакету допомоги для розгортання вакцинації проти COVID-19 (пізніше суму було збільшено до 75 мільйонів євро) і прискорення кампаній імунізації для шести країн Східного партнерства, зокрема, до яких входить Україна [3].

ЄС і Європейське регіональне бюро Всесвітньої організації охорони здоров'я (далі ВООЗ) співпрацюють для забезпечення масштабної підтримки введення вакцини проти COVID-19 і проведення вакцинації в Україні. Проект, що фінансується ЄС і реалізується ВООЗ, охоплює всі етапи, забезпечуючи «комплексну» підтримку впровадження вакцини проти COVID-19 і проведення вакцинації, а також має на меті зробити значний внесок у зміцненні системи імунізації.

Треба зазначити, що ЄС підтримує Україну від самого початку всесвітньої пандемії, надаючи всі необхідні заходи та ресурси, зокрема, нове медичне обладнання, таке як кисневі концентратори для лікарень і захисні засоби для тих, хто надає первинну допомогу. Іноземними партнерами було підтримано малий бізнес і культурну індустрію в Україні, надавши відповідне фінансування. Також мобілізували захист для вразливих груп, що, зокрема, потерпають від конфлікту, й жінок, чие економічне становище й особиста безпека опинилися під загрозою через локдаун.

Варто зазначити і той факт, що Українські COVID-сертифікати в застосунку Дії офіційно визнані в ЄС. В свою чергу, наша країна визнає сертифікати країн-членів ЄС, які приєдналися до ініціативи Digital COVID Certificate, що дає змогу спростити процедуру взаємовикористання інформації щодо вакцинації. Навіть така взаємодія між партнерами надає

позитивні результати для обох сторін, по-перше у сфері вакцинавання та по-друге у ІТ просторі [4].

Усе вище перелічене не дає сумнівів у тому, що співпраця між Україною та ЄС задля боротьби проти хвороби та вакцинації населення, в першу чергу, має позитивний характер для нашої країни. Але також існує зворотній бік медалі, стосовно реалізації Україною допомоги ЄС. Як вже зазначалося, нам було надано грошову допомогу, спеціалізоване обладнання і на сам перед необхідну для життя вакцину з боку наших партнерів. На превеликий жаль, лише певна частина цієї допомоги надходить для проведення щеплення населення. Головна причина такої невідповідності дійсності полягає у вічній проблемі нашої держави – корупції.

На власному досвіді я можу підтвердити частину постоїлої проблеми, адже із зрозумілих причин офіційної статистики або джерел з приводу нехтуванням держави не має. У липні цього року я зіткнулася з відсутністю вакцини, яку надали європейські партнери в якості допомоги. Відбиваючи пороги всіх лікарень та пунктів щеплення міста, як виявилось відповідні препарати були відсутні, замість них пропонували менш ефективні аналоги, хоча в офіціальних звітах держави стверджувалось протилежне. Як далі з'ясувалося, офіційно безкоштовно надану вакцину для українських громадян можна було придбати тільки за власні кошти. Тож де ініціатива та наявність добрих намірів з боку держави щодо вільного щеплення свого населення, яке і так відстає від планової вакцинації порівняно з іншими країнами? Невідомо. Тільки відносно недавно ця ситуація змінилася через набрання хворобою обертів, що перевищили статистику минулого року, але певні грошові схеми все одно функціонують і надалі. Також є проблема через антивакцинаторські настрої, але це вже інша тематика.

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що співпраця України та ЄС у сфері вакцинації від COVID-19 має позитивні результати. Це проявляється у наданні грошової допомоги, спеціалізованого обладнання і вакцини. Але на остаточний результат впливає використання Україною допомоги, який не відповідає в повному обсязі реаліям. Свою частину, як надійний партнер, ЄС виконало, а остаточний результат залежить тільки від влади України, що повинна його реалізовувати.

Список використаних джерел

1. CanSino's COVID-19 vaccine approved for military use in China (англ.). Nikkei Asia (29.06.2020) [Електронний ресурс]. Режим доступу : CanSino's COVID-19 vaccine approved for military use in China

2. FORESIGHT COVID-19. WORLD DATA CENTER // 2. Перебіг вакцинації проти коронавірусу COVID-19 в глобальному і національному вимірах [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://wdc.org.ua:85/en/covid-19-vaccination-beginning>
3. «Євросоюз підтримує вакцинацію від коронавірусу в Україні» / Олександр Голубов : DW.com, 11.02.2021 [Електронний ресурс]. Режим доступу : <https://www.dw.com/uk/yevrosoiuz-pidtrymaie-vaktsynatsiiu-vid-koronavirusu-v-ukraini/a-56536751>
4. «Українські COVID-сертифікати в Дії офіційно визнані ЄС» / Міністерство Охорони Здоров'я України, 20.09.2021 [Електронний ресурс]. Режим доступу : <https://moz.gov.ua/article/news/ukrainski-covid-sertifikati-v-dii-oficijno-viznani-es>

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри Харитонов Р. Ф.

ВЯЗОВЦЕВ ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Національний університет «Одеська юридична академія»

ДИПЛОМАТИЧНІ ВІДНОСИНИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС: ПЕРІОДИЗАЦІЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Станом на сьогоднішній день, актуальною залишається тема членства України у Європейському Союзі, а саме набуття нею повноцінного членства у даному союзі. Із самого моменту отримання незалежності Україна почала процес певних перетворень, які безпосередньо пов'язані із взятим нею курсом на європейську інтеграцію [5].

Умовно розвиток відносин між Україною та Євросоюзом можна поділити на три етапи.

Починаючи відлік першого етапу можна з року набуття Україною незалежності, тобто 1991 рік, проте буде коректнішим вважати його початком 1992 рік, адже саме у цьому році була проведена зустріч тогочасного Президента України Л. Кравчука та Голови Комісії Європейських Співтовариств Жаком Делором. Цей період можна вважати, так би мовити, закладанням фундаменту для розбудови подальших відносин між Україною та ЄС. За 1991–1999 рр. Україна: підписала Угоду про партнерство та співробітництво, затвердила план дій в рамках Європейської політики сусідства, вступила до Ради Європи, підняла питання щодо надання Україні статусу країни з ринковою економікою.

Результатом даного етапу стало затвердження у грудні 1999 р. Стратегії інтеграції України до ЄС, яка передбачала передумови набуття Україною статусу члена ЄС, що в контексті європейської інтеграції є однозначно позитивним результатом.